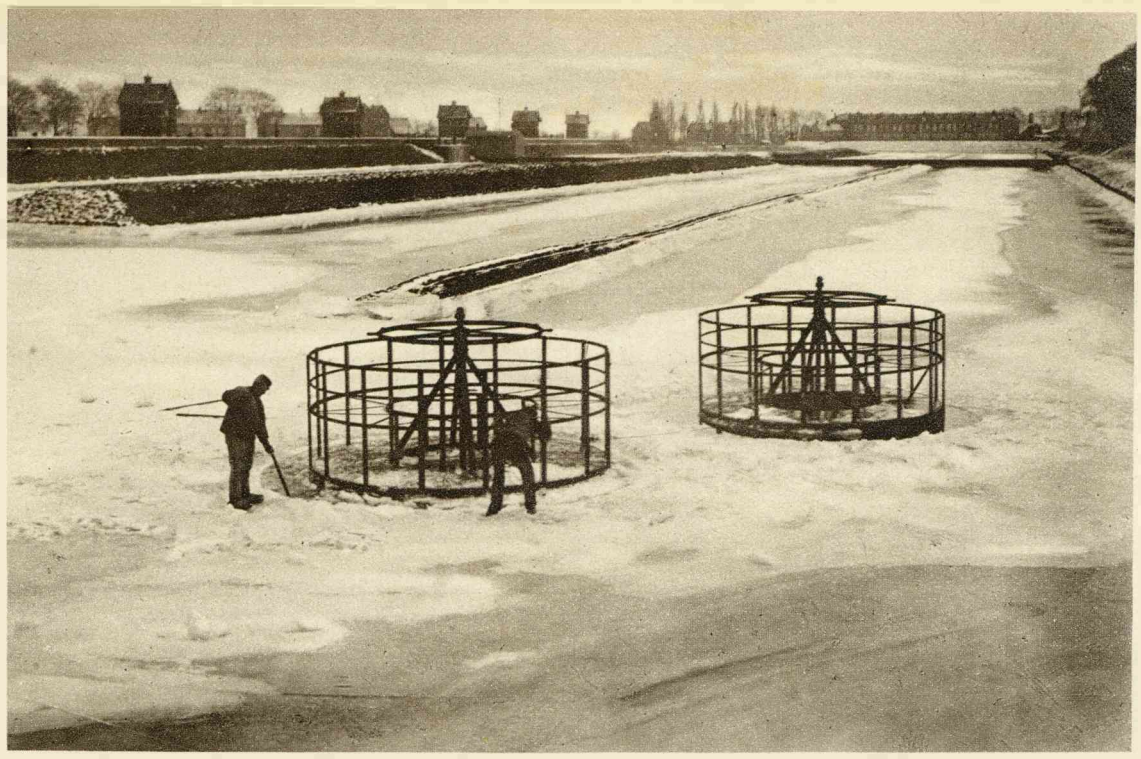
keek Marie brutaal, Stijn tersluiks. Meneertje passeerde langzaam, innig gearmd met het meisje. Zijn blik trof even groote, forsche Marie. „Wat een aardig meisje," dacht hij. Dàn zag hij naast haar het groentje van één avond. Meneertje zei gauw een flauwiteitje tegen het meisje aan zijn arm, en samen lachten ze.

„Hij deed net, of hij je niet meer kent," zei Marie verontwaardigd. „En ze lachten ons uit op den koop toe."

Stijn kon niets anders doen, dan Marie's krasse bewering beamen: „dat alle mannen slecht zijn."

DE VORST EN DE DRINKWATERLEIDING TE ROTTERDAM.

De strenge vorst bezorgt ook de drinkwaterleiding veel zorg. Het bassin is dik bevroren en alle toestellen moeten voortdurend vrij van ijs gehouden worden. Op onze foto ziet men het groote inlaat-bassin te Rotterdam als een ijsveld, terwijl men bezig is de vlotters der buizen ijsvrij te hakken.

Lente-Idylle

DOOR JOB STEYNEN

Het gebeurde op een schoonen voorjaarsavond. In den turkooisblauwen hemel was de zon reeds een eind naar het Westen gereisd, en goot vandaar haar gouden regen over den kiezelweg. Door het enge venster stak een straal gelijk een gouden kling de kleine kamer in, waar boer Andries doodziek te bedde lag.

Geel als oud ivoor was het verweerde gelaat; het in langen tijd niet geknipte haar warde er afzichtelijk omhenen, en een wilde grauwe baard bedekte mond en kin. Oogen zag men nauw, gedoken als ze lagen onder de zware struikige wenkbrauwen en nochtans waren ze voortdurend geopend, soms blonken ze secondè-kort òp met een flauwen gloed als vonkend rijs, dat smeult en zoo meteen wel dooven zal. De enorme knokkige handen rustten op het dek, en zouden levenloos geleken hebben, indien nu en dan een korte, snelle rilling ze niet had beroerd. Dat en het schaarsche, wonderlijke opflitsen der oogen waren de eenige blijken van leven bij den zieken boer.

Reeds omstreeks een jaar lag hij zoo, en het taaie lichaam verzette zich daar al dien tijd reeds tegen de sloopende ziekte. Reeds had de man, die krachtig en bedrijvig altijd was geweest, thans zoo werkeloos en moegepeinsd in zijn droeve alleenheid, zich met den dood verzoend. Het leven, waarin niet gewerkt worden kon, was hem geen leven. Pijn leed hij weinig, lichamelijk althans; langzaam maar zeker voelde hij het leven uit hem wegzinken... Elke dag ontstal hem verraderlijk weer telkens wat van zijn laatste kracht; het zou nu wel spoedig met hem gedaan zijn.

Vóor hem was de eiken bedsteewand met zijn grillig spel van houtnerven, ter rechterzijde rees de geelwitte kalkmuur, links hingen de gebloemd sitsen bedgordijnen, half open geschoven als een tooneelvoorhang. En daarachter, daarachter was het wonderbaarlijk, geheimzinnig tooneel: de kamer met de gele matten, de glanzende mahonie tafel, de rieten stoelen, prenten aan den wand, en middenin het schoonst van alles: achter een rij van roode geraniums in het kozijn, en terzij geschoven, wit neteldoeksche gordijnen: het landschap, de wereld, het leven, het kostelijke, zoete, lieve leven.

Wat al dagen had hij naar dit wonderlijk tooneel liggen uitzien, hoe moedeloos had het hem gestemd, dat hij nimmer meer zou afdalen in dat vertrek, erger, dat hij nimmer meer daarachter, daar buiten in de mooie wijde wereld leven zou.

Toen hij dit voorheteerst had begrepen, weigerde hij ernaar te kijken, kòn hij het niet meer zien, lag hij koppig van den vroegen morgen tot den laten avond met krampachtig toegenepen oogen, doch allengs vond zijn uitgeputte ziel de kracht niet meer om zich te verzetten, kon hij, op de dagen, dat hij zich betrekkelijk nog al wel voelde, met den aandoenlijken blik der hopeloozen naar die wereld liggen turen, waarvan hem voor altijd de toegang onverbiddelijk was ontzegd. En de aanblik van het onherroepelijk verlorene bracht met de afmatting een doffe berusting in het gemoed van den langzaam, den moeizaam stervende...

Maar op dezen avond was het hem wonderlijk te moede. Was het de lauwe lentezon, die na vele grijze kille dagen als een matelooze weldaad de aarde verrukken kwam, en ook zijn trage, schier stilstaande bloed tot sneller slag en meerder warmte noopte? Was het de blijde lichte schoonheid, die de aarde als in goud doopte, en haar begeerlijker dan ooit maakte? Om het even, hij voelde een aanzwellende begeerte in zich. O, hij zou willen leven. O, hij zou weer zijn dagtaak willen doen met Jan en Koos, zijn beide groote jongens, op het akkerland; hij zou weer den machtigen zonnebrand op zijn lichaam willen voelen, of den lauwen regen neerruizelend op zijn handen; o, hij zou weer in den stillen, wijden avond op den ouden ruin van het land huiswaarts willen rijden, en na volbrachte dagtaak in de groote keuken, met de kinders eten, en 's avonds in de avondstilte zijn pijpje rookend luisteren naar den nachtegaal. O, hij zou de weelde van het leven weer willen kennen, met al het leed en al het lief, dat het leven nu eenmaal gaf. O, hij zou willen leven, leven, leven... al was het één jaar, één maand, één dag, één uur... hij zou willen leven..

DE VORST EN DE DRINKWATERLEIDING TE ROTTERDAM

Ook rondom de luchtkokers moet het ijs verwijderd worden.

Zacht ritselde de biezen mat, het dof geluid van bewegende rokken klonk, en Marretje, de jongste dochter, een blozende, krachtige boerin, stond voor het ziekbed. Zacht lei ze haar warme hand op de koude vingers van den zieke, en aaide die, terwijl ze meewarig vroeg:

„Hebt ge nog iets van doen, vader?"

En als de zieke nauw bespeurbaar van neen knikte, waarbij het was alsof een flauwe windvleug de haren beroerde, zei ze, met kwalijk verholen blijdschap in de jonge volle stem:

„Dan ga ik even om een boodschap in het dorp. Jan en Koos zijn met hunne meiskes uit kuieren. Het is maar om U te zeggen, dat ge een weinig alleen in het huis zijt. Maar ik kom seffens weer. Zal ik dan maar even gaan?"

Hij maakte een schier onmerkbaar gebaar met het hoofd, ten bewijze dat ze heel wel gaan kon. Het meisje bleef nochtans de knokkige hand streelen, doch reeds lichter werd de druk van haar vingers; het leek wel of zij in gedachten al buiten was, weg uit die sombere ziekenkamer, op den wijd-open lichten landweg, waar die jonge blozende boerin, zij mocht dan uit kinderlijke liefde en zorglijkheid zich hier wat ophouden, zooveel meer thuis hoorde. Nog eens op en op en neer aaide ze de harde beenige hand, dan, als wilde ze haar egoïsme voor zichzelve goedmaken, streek ze eens over de warrige piekharen van den zieken man. Dan was het meelijdende maar jeugdige gemoed bevredigd, en tippelde de meid zachtkens het vertrekje uit.

De oude schudde flauwtjes het hoofd, en op het uitgeteerde verschrompelde gelaat kwam een bittere glimlach even beven.

Nog een wijle lag hij verwonderd en roerloos naar den dag te turen. De zon stoof zijn goud naar eenen kant der kamer in een straffen straal. Mijn hemel, mijn hemel, hoe schoon zou het daarbuiten zijn, nu met de lente... Zoo dacht de zieke. — Ah, de boomen in den boomgaard staan in bloei... de appel- en pereboomen, de pruimeboomen, de kerselaars... En dit jaar dragen ze weer meer dan het vorige; het is hun beurt... O, ik zou ze willen zien... En Bits, die goeie sukkel van Bits, dien ik wel 'n jaar lang niet meer over den kop geaaid heb... en de ouwe, trouwe Vos.. en de kippen en Kokoriko, en de duiven... en de stal, en de schuur, en het kot, en het huis en de tuin en de weg en de heele wereld...

Een ontzettende begeerte was, als een vuur in de sintels, in zijn doodelijk afgematte ziel aangegloeid. Roerloos lag hij die hevige gemoedsaandoening te doorstaan. Doch nu en dan vloeide een siddering door het skeletmagere lichaam, de oogen begonnen allengs te herleven, als schonk de zon ze vol van haar warme licht, en op de bonkige wasgele jukken kwamen zachtroode plekken; de handen bewogen zich of ze zijwaarts wilden uitslaan om steun: het was of daar in dat afgeleefde, ledige lichaam plots een motor in werking werd gezet; het deinde zachtkens, korte rukken gingen erdoor henen als bij een machine, die stoom gaart en zoo dadelijk in haar machtigen arbeid uit zal breken. En ineens, in een

(*Zie vervolg op pag. 10*).

DE VORST EN DE DRINKWATERLEIDING TE ROTTERDAM.

Ondanks de 30 c.m. dikke ijskorst moet het schoonhouden der reservoirs doorgang vinden. Het geheele reservoir moet daarom losgehakt worden.